

Vragen stellen, het gebeurt elke dag ontelbare malen. Banale vragen als: 'hoe laat is het,' maar ook vragen die diep snijden in je persoonlijk leven. Die laatste kunnen je soms zodanig van je stuk brengen dat je er niet direct een antwoord op hebt of dat je misschien niet meteen durft antwoorden.

Jezus heeft vandaag voor de leerlingen een heel persoonlijke vraag. Een die niet gaat over koetjes en kalfjes, maar een vraag die peilt naar hun relatie met hem, een vraag naar harts kennis: wie ben ik voor jou? En om te voorkomen dat zijn leerlingen dicht klappen bij die intieme vraag, laat hij er een andere vraag aan voorafgaan.

Daarmee toont hij zich een uitstekende leraar en een fijnzinnig psycholoog. Hij laat aan de moeilijke vraag een eenvoudige voorafgaan. En daar hebben de leerlingen allemaal wel iets over te zeggen. Hij begint met te vragen wat anderen over hem zeggen en denken. Nu daar weten de leerlingen wel raad mee. Ze zijn lang genoeg met Jezus opgetrokken om te horen wat er op straat en in de synagoge over hem gezegd wordt. Een waaiert van antwoorden. De een ziet in hem een nieuwe Johannes de dooper, een ander vindt hem lijken op Elia en weer anderen houden hem voor een profeet.

En Jezus luistert naar hun verhalen. Hij bevestigt noch ontkent hun antwoorden. Hij laat de leerlingen simpelweg vertellen wat anderen indrukken en ervaringen zijn. Het is alsof hij wil zeggen: zo begint de weg van het geloof. Met het horen en vertellen van wat we hebben gehoord, van wat ons is overgeleverd.

Die antwoorden van de leerlingen kosten hen weinig of niets, en ze blijven ermee op veilig terrein. Maar ze geven ook niet veel, zij vertellen wat anderen hebben ervaren. Daar is niets mis mee, maar hun eigen leven staat er buiten. Het blijft allemaal op afstand, die verhalen missen de warmte en het vuur van persoonlijke betrokkenheid.

Maar dan stapt Jezus over op een ander niveau. Hij heeft de leerlingen nu zover dat ze praten en dan klinkt de vraag: 'Wie zeggen jullie dat ik ben?' En hij kijkt de kring rond, alsof hij wil zeggen; 'vergeet alles wat anderen zeggen, vergeet al die mooie theologie en interpretaties van die anderen. Hoe waardevol die ook zijn, kom nu zelf eens voor de draad. Kijk nu eens naar wat wij samen hebben beleefd: het brood dat we samen hebben gebroken, de weg die we samen hebben afgelegd. De last die we samen hebben gedragen, de tranen, maar ook de vreugde bij al wat we hebben beleefd. Wie ben ik nu voor jou?'

Misschien is het na die vraag een tijdje stil gebleven, maar de onstuimige Petrus is in elk geval ook nu weer haantje de voorste, voor een ander iets kan zeggen. Deze man van uitersten geeft een perfect antwoord: 'U bent de Christus'. Het is het hele evangelie in een notendop. De waarheid in één zin samengevat.

Maar dit volmaakte antwoord, dat klinkt als een klok, blijkt bij nader inzien niet zo klaar en helder als het lijkt. In plaats van Petrus te prijzen om zijn ware onderscheiding, beveelt Jezus hem te zwijgen en begint hij te vertellen hoe het allemaal met hem verder zal gaan. Het is

een heel zwart schilderij, en het loopt uit op een felle confrontatie met Petrus, die een heel andere opvatting heeft over de Christus.

En in enen blijkt die belijdenis van Petrus niet het einde van een geloofsweg. De stelligheid waarmee Petrus Jezus de Christus noemt, wordt door Jezus zelf opengebroken. Zodra Petrus denkt dat hij het passend antwoord heeft op Jezus' vraag, blijkt hij nog nauwelijks te weten wat dit inhoudt en wie Jezus eigenlijk is. 'Ja, ik ben de Messias, de Christus, Gods gezalfde, maar je hebt nog een hele weg te gaan vooral je het zult verstaan. Je hebt nog veel te leren Petrus, en het antwoord op de vraag vergt nog bloed en tranen vooraleer je de Christus echt zult kennen.

We denken soms mensen echt te kennen, en we geven hun mooie of minder mooie namen en titels, in de mening dat die de inhoud dekken. Maar hoe vaak zitten we er niet naast, houden wij vast aan het beeld dat we zelf hebben ontworpen. En hoe vaak vergeten we dat er nog een hele weg te gaan is en dat het leven nog verder geleefd moet worden om een relatie uit te diepen en werkelijk te verstaan wie de ander is.

Petrus heeft nog een hele weg te gaan met Jezus. En wij met hem. Het antwoord dat de catechismus geeft, het antwoord dat wij vandaag geven, blijft altijd een voorlopig antwoord. De vraag: 'wie ben ik?' is elke dag nieuw en er wachten nog vele antwoorden.

"Wie zeggen wij dat Jezus is? Het is een vraag om een leven lang mee te dragen en te overwegen. Een vraag ook die heel veel andere vragen in zich draagt. Denk maar aan vragen als: welke verhalen van Jezus heb ik als erfenis in mijn leven meegekregen? Welke daarvan hebben hun geldigheid verloren? Welke waarheden over hem moet ik vaarwel zeggen? Waar sta ik, nu ik mijn kinderlijke geloof van vroeger kwijt ben?

Vragen ,die wij allemaal kennen of herkennen. Momenten van twijfel, van pijn en verlies, maar misschien ook van bevrijding. Want wat voor een zegen steekt er niet in Jezus' afwijzing van Petrus? Het begin van iets heel nieuws. Mag Jezus werkelijk de Christus zijn, of heb je hem gesneden naar jouw beeld?

Leven met vragen is niet altijd comfortabel, integendeel. Petrus dacht het precies te weten, maar zijn kleine wereld werd opengebroken. Zijn beeld van Jezus moest wijken om Jezus te leren verstaan op een nieuwe en oorspronkelijke wijze. Zijn eigen leven zou er helemaal door veranderen. Aan ons is het gegeven diezelfde weg van het geloof te gaan om luisterend en levenderwijs de Heer te leren kennen zoals hij werkelijk is.

De Geest die Jezus heeft bewoond, die stille Adem, moge ons bezielen, opdat wij gaandeweg mogen ontdekken hoe de Christus ons rakelings nabij is tot in de diepste nood, Hij, God met ons. AMEN.